

[Melchior]

heder her i tinget. Det er vi overbevist om at man kan.

Jeg ved ikke, om hr. Holm, hvis der i dag ikke var lige løn for lige arbejde mellem mænd og kvinder – en opretning, som ikke har kunnet finde sted uden betydelige økonomiske besværligheder af meget alvorlig art også for det samlede samfund – så ikke ville være gået ind for, at den diskriminering var af en sådan art, at man ikke kan leve med den, men må bekvemme sig til at finde et eller andet tempo til at bringe den ud af verden. De halvhundrede millioner kroner, det her drejer sig om, kan ikke være nogen hurdle.

I øvrigt er jeg skuffet over hr. Holms brug af ordet »afvise« om forslaget; en lignende gløse forekom ikke i den socialdemokratiske ordførers tale og slet ikke i ministerens svar-tale; jeg tror, at hr. Holm må tale med sin gruppe én gang til. Jeg er meget skuffet over den udtalelse, for jeg har sådan et dejligt samarbejde med hr. Holm i arbejdsmarkeds-spørgsmål, og da vi begge er interesserede i at fortsætte det, synes jeg ikke, hr. Holm behøver faktisk helt alene af alle ordførere at sige »afvise«. Jeg ved godt, at talen sluttede med, at når pengene kan skaffes, vil man godt være med, men jeg er glad for, at hr. Holm har meldt sig til anden runde, så han kan æde ordet »afvise« i sig igen.

Bortset fra det vil jeg altså takke hele vejen rundt. Hr. Nymann sagde meget rigtigt, at der er tale om en diskriminering. Fru Grethe Fenger Møller var enormt positiv. Hr. Ole Henriksen og vistnok også hr. Mølgaard talte om, at der fandtes flere uretfærdigheder af lignende art, og så forventede man vor positive medvirken til at afskaffe dem. Det kan jeg i princippet selvfølgelig tilsige, bortset fra at vi må gøre opmærksomme på tingene, før vi kan medvirke og tage endelig stilling, men det er absolut vor mening, at tilsvarende ting må udryddes; vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

Hr. Bolvig ville også være med til at finde pengene.

Må jeg slutte med at sige, at jeg er glad for, at ministeren talte om lovforslag nr. L 150, for det kan da godt være, det skal bringes med ind, når og hvis vi er mange, der finder hinanden vedrørende denne omfattende lov. Jeg vil bare driste mig til at forudskikke den bemærkning, at vi altså ikke me-

ner, vi bør betale med indrømmelser over for andre punkter i lovforslag nr. L 150, som vi måtte være imod, fordi ministeren her vil gå med til noget, som han i forvejen er positiv over for, og jeg ved – jeg har et udklip om det – at ledende folk inden for HK og inden for A-kassernes Samvirke har udtalt sig meget, meget stærkt til gunst for dette forslag. Disse udklip er fra forrige uge, og vi kendte dem altså ikke, da vi fremsatte forslaget.

Jeg glæder mig til samarbejdet om denne ikke særlig besværlige sag; selvfølgelig skal vi gøre de indrømmelser, der er nødvendige for at tilvejebringe de nødvendige penge.

Holm (V):

Jeg skal gøre den bemærkning til hr. Melchior, at jeg, så vidt jeg erindrer min ordførertale, sagde »afvise på nuværende tidspunkt«, og det mener jeg er udtryk for en redelighed, for det var en meget stor velvilje til at arbejde for at få lovforslaget gennemført, men vi kan ikke i den nuværende situation, med den finanslov, vi har, finde midler til at gennemføre lovforslaget. Jeg kunne måske så have valgt andre ord, men det drejer sig om et beløb på omkring 50 mill. kr., og det kan vi bare ikke tage ud af den blå luft. Derfor har jeg bebrejdet forslagsstillerne, at man fremsætter et forslag uden at anvise, hvor man kan tage midlerne fra. Hensigten med at løse det kan vi alle have, og den har vi i allerhøjeste grad. Mit opdrag fra gruppen var at være yderst positiv, og det mener jeg også jeg var, men jeg mener også, det er redeligt at sige, at vi på nuværende tidspunkt ikke kan stemme for forslaget, fordi det vil betyde en merudgift på 50 mill. kr.

Nymann (FP):

Jeg synes, det er et nobelt forslag, og jeg mener faktisk, man bør støtte det. Men nu er det jo engang sådan, at det koster penge, og det er da klart, at når grupper i vort samfund – fagforeninger og arbejdsløshedskasser – har fået monopol på at dele enorme summer af statsindtægterne ud igennem understøttelser, vil de naturligvis ikke have flere end højst nødvendigt ind at kæmpe om de efterhånden sparsomme midler, der er tilbage. Derfor er alene det at begrænse den gruppe, som kan få adgang til statskassen, et ganske enormt problem i sig selv. For når denne gruppe har